CHRISTIANITAS

Nádej v súženiach

Matej Gavlák

14. apríla 2022 ✣ ***Spoločnosť***

Hovorí sa, že bolestný ruženec –, ktorý sleduje Kristovu cestu na kalvárii – predstavuje ľudský život v dospelosti, kým radostný ruženec predstavuje detstvo človeka a slávnostný zas zmŕtvychvstanie každého z nás, ktoré raz príde.

Zdroj: ahmagazine.es

V čom je Ježiš iný

Cesta každého človeka je teda v prenesenom slova zmysle krížovou cestou. A keď sa nad tým zamyslíme, niečo na tom bude: trápia nás rôzne choroby, nešťastia, rodinné problémy, problémy v škole a zamestnaní, bolesti zubov, starosti o deti a v neposlednom rade aj zhoršujúca sa situácia vo svete. Nech sa má dnes človek akokoľvek dobre, skôr či neskôr nejaká nepríjemnosť zaiste príde.

V Herodotových *Dejinách* sa nachádza príbeh o vladárovi jedného z gréckych mestských štátov, ktorý sa vychvaľoval, že je najšťastnejším človekom na svete. „*Mám všetko, na čo si len spomeniem*," chválil sa istému múdremu mužovi, „*som bohatý, mám moc, mám silné vojsko. Žiaden iný vladár, tobôž obyčajný človek, sa mi nevyrovná.*" Onen múdry muž vladára napomínal, že šťastie ľudí je vrtkavé a skôr či neskôr postihne nejaký druh neduhu každého. Vladár by sa preto nemal vyvyšovať, ale pokoriť sa pred bohmi, aby azda odvrátili od neho nešťastie. Ako to už v dejinách chodí, tieto slová na úrodnú pôdu nepadli.

Stalo sa, že vladárov syn šiel s priateľmi na lov, bol však smrteľne ranený, na čo zakrátko zomrel. Vladár upadol do hlbokého smútku a nič z jeho predošlých „šťastí" ho už nikdy viac nedokázalo potešiť.

V našom súžení je nám Ježiš nablízku – čo je dar, aký sa ani starogréckemu vladárovi nedostal. Každý iný boh ostatných náboženstiev je vysoko nad ľuďmi a túto svoju pozíciu kruto zneužíva. Buď ľudí neosobne komanduje (Alah), alebo si z nich robí kruté žarty (staré grécke božstvá), alebo ich doslova krvavo terorizuje a tyranizuje (krvavé stredo- a juhoamerické božstvá).

Ale Ježiš – skutočný Syn Boží! – je iný. Prišiel k nám na zem, aby spolu s nami zdieľal naše utrpenia. Doslova na vlastnej koži poznal hlad, nenávisť ľudu, ostrú bolesť. Ktorý z mayských či aztéckych bohov by sa nechal takto uponížiť? Tí radšej vyžadovali ešte bijúce srdcia vytrhnuté z hrude nešťastných ľudí. Ježišova cesta na Kalvárii je teda našou cestou a naše trápenia a súženia sú aj Ježišove.

Keby sme však zostali len pri tejto formulácii, azda by sme mohli súhlasiť so smiešnym názorom, že Ježiš zomrel „*zo súcitu s nami*“ (čo raz predniesol istý pán farár priamo v kázni). Ale Kristus pre nás urobil omnoho viac – jeho bolestivá obeta na kríži nám otvorila Nebo, dala nám možnosť večného života v nekonečnom šťastí! Obetoval sa takto Alah za ľudí, obetoval sa za nich takto Budha, či Hare Krišna? Nie, trpel, spolutrpel s nami a od hriechu nás oslobodil jedine Ježiš z Nazaretu.

Hoci teda trpíme a budeme trpieť, predsa od nás náš Pán nevyžaduje nič, čo by On sám už predtým nepodstúpil. „*Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa prv nenávidel ako vás*“, hovoril Ježiš už apoštolom (Jn 15,18). Vo svojich súženiach teda rozhodne nie sme sami.

Najväčšie sviatky

Avšak tak ako po bolestnom ruženci prichádza slávnostný – čo, samozrejme, kopíruje udalosti opísané v Novom zákone – tak aj v ľudskom živote prichádzajú obdobia, kedy sme z neriešiteľných situácií našli úplne nečakane prekvapivé východiská. Akoby si na nás Pán Boh spomenul práve vo chvíli, keď to najmenej očakávame. Avšak pravda je taká, že Boh na nás nikdy nezabúda, veď v Izaiášovi sa píše:

„*Ale Sion povedal: „Pán ma zanechal, Pán na mňa zabudol.“ Či žena zabudne na svoje nemluvňa a nemá zľutovania nad plodom svojho života? I keby ona zabudla, je nezabudnem na teba*“ (Iz 49,14–15).

Život každého človeka akoby v menšom pripomínal osud Jozefa Egyptského, ktorého vlastní bratia predali do otroctva, kde sa však stal správcom domu bohatého úradníka; a keď Jozefa úradníkova žena krivo obvinila a Jozef skončil na dva roky vo väzení, napokon sa z neho stal správca celej egyptskej krajiny a druhý muž hneď po faraónovi. Takto fantasticky dokáže Boh vyzdvihnúť svojich verných.

A opäť – podobným vývojom si pred nami prešiel aj sám Ježiš Kristus: najprv mu kričali „*Hosana!*“, potom „*Ukrižuj!*“. No napokon sa mu klaňali najmocnejší králi na zemi, presne, ako predpovedali starozákonní proroci.

Naša viera však zachádza oveľa ďalej, než ako sú len tieto pozemské reálie – veď nám sľubuje život večný v Raj s Pánom, Jeho ľúbeznou Matkou a svätými – križiakmi, učiteľmi Cirkvi, spravodlivými kráľmi, aj veľkými pápežmi! A v neposlednom rade s našimi vlastnými príbuznými. Na to, aby sme si uvedomili, aký obrovský dar to máme, je však dobré si našu vieru porovnať s inými náboženstvami.

Starí Gréci, Rimania, ale aj Mayovia, Aztéci a Inkovia, tí všetci verili, že po tomto živote ich čaká iba večné nešťastie v podsvetí. Ich životy boli preto duchovným trýznením. Vedeli, že okrem nich už nemajú nič – len vidinu pochmúrnej temnoty a večnej prázdnoty. Smrti sa desili zo všetkého najviac – a tá bola pritom u týchto národov všadeprítomná. No títo ľudia mali vlastne pravdu – bez Krista sa nikam inam ani dostať nemohli. Samotní svätí Izraeliti – ako Dávid, Samuel či Jozue – neuzreli Nebo až do Pánovho ukrižovania!

Takže Ježišova obeta je ten najväčší dar, aký sme mohli kedy dostať. Nič väčšie nám už Boh dať ani nemohol – a aké máme šťastie, že žijeme v katolíckom národe (aj keď dnes len kultúrne, avšak predsa), ako aj v tom, že žijeme až po Kristovom ukrižovaní a zmŕtvychvstaní! Koľkým národom, ba doslova celým generáciám sa takej milosti nedostalo!

Veľkonočné sviatky sú najväčšími sviatkami kresťanstva – pretože sú odkazom na najväčší dar, aký nám Boh mohol kedy dať. A to nám dodáva nádej v našich vlastných pozemských súženiach.

URL adresa článku: https://christianitas.sk/nadej-v-suzeniach/